

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Behalosecha
וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְנוּרָה

Introduction

This discourse by the Alter Rebbe—Rabbi Schneur Zalman of Liadi, founder of Chabad Chassidus—explores the mystical dynamics of exile and redemption, the soul’s descent and ascent, and the transformative power of prayer. Delivered within the broader framework of Chassidic exegesis, the Alter Rebbe presents a vivid spiritual map: from the apparent degradation of the soul in Egypt-like states, to the redemption achieved when one recognizes the divine orchestration behind both descent and elevation. At the heart of the teaching is the image of the Menorah—hammered from a single piece of gold—symbolizing the unity between the highest and lowest souls, and the role of Ahavas Yisrael (love of fellow Jews) in catalyzing true spiritual light. The discourse instructs not only how to escape “Mitzrayim” (spiritual constriction), but how to generate internal transformation, seeing others with humility and cultivating pure divine service through tefillah. The following summary brings together the thematic and practical threads of this profound teaching.

And this is the making of the Menorah, of hammered gold, until its base and until its flower. Behold, the Menorah is called Kneset Yisrael, which is the holiness of the entirety of the souls of Israel—

וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְנוּרָה מִקָּשָׁה זָהָב עַד יְרֵכָה עַד פְּרָחָהּ.
הִנֵּה מְנוּרָה נִקְרָאת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא קְדוּשַׁת כָּל
– נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל

as explained in the Menorah of Zechariah: “Do you not know what these are?” (Zechariah 4:5) and he answered: “This is the word of G-d...” (ibid. 4:6) – the Menorah is the “word of G-d,” it is that which by the word of G-d the heavens were made (Tehillim 33:6), that enlivens all the worlds—

כְּמוֹ שֶׁמְבֹאָר בַּמְנוּרָה זְכַרְיָה: "הֲלוֹא יָדַעְתָּ מַה הֵמָּה?"
(זְכַרְיָה ד':ה') וַיַּעַן: "זֶה דְּבַר ה'..." (שם ד':ו') –
הַמְנוּרָה הִיא "דְּבַר ה'", הוּא אֲשֶׁר "בְּדְבַר ה' שָׁמַיִם
– נִבְעְשׂוּ" (תְּהִלִּים ל"ג:ו') הַמְחִיָּה כָּל הָעוֹלָמוֹת

which is Kneset Yisrael, because it gathers within itself the aspect of Divinity that is called “Yisrael”—the encompassing light of all worlds (Sovev Kol Almin), as it is written (Bereishit 33:20): “And he called it: ‘Kel, the G-d of Yisrael’”—

שֶׁהִיא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל עַל שֵׁם שֶׁמְכַנֶּסֶת בְּתוֹכָהּ בְּחִינַת
אֱלֹהוּת הַנִּקְרָאת יִשְׂרָאֵל – סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין – כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ל"ג:כ') "וַיִּקְרָא לוֹ אֵל אֱלֹהֵי
– "יִשְׂרָאֵל

and it includes all the souls, from the greatest of the tzaddikim to those of the lowest stature. And therefore it is written (Zechariah 4:6): “To Zerubabel”—a man confused with good and evil, seed of man and seed of beast, who makes himself like a beast, going after pleasant chatter.

וְהִיא כּוֹלֶלֶת כָּל הַנַּשְׁמוֹת מְגֻדְלֵי הַצַּדִּיקִים וְעַד פְּחוּתֵי
עֲרֹף. וְעַל פִּי כְּתוּב (זְכַרְיָה ד':ו') "אֶל זְרֻבָּבֶל" – אָדָם
הַמְבִּלְבֵּל טוֹב עִם רָע, "זֶרַע אָדָם וְזֶרַע בְּהֵמָה" (זְרַמְיָה
ל"א:כ"ז), שֶׁשָּׂשִׁים עֲצָמוֹ כְּבֵהֶמָה, שֶׁמְהַלֵּךְ אַחֵר שִׂיחָה
נְאֻהָ

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Behalosecha

וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְנוּרָה

And about this the verse says: “And this is the making of the Menorah”—whoever wants to leave the state of evil and make himself into a Menorah, let him do so in this manner: of hammered [gold]. For at first it was a round talent [of gold], and Rashi explains: it was a block of gold, and he struck it with a hammer, etc., to spread out its limbs—	ועל זה אמר הכתוב: "וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְנוּרָה" – מי שרוצה לצאת מבחינת רע ולעשות עצמו מנורה יעשה כסדר הזה: "מקשה". שמתחלה הייתה כפר עגול, ופרש רש"י: עשת של כפר זהב הייתה, ומכה בקורנס וגו' לפשט – אבריה
and through the hammer's striking, the higher gold would descend downward, and the lower would rise upward, until all the gold became intermixed and nullified from its original form.	ועל ידי הכאת הקורנס – יורד הזהב העליון למטה והתחתון עולה למעלה עד שנתערב כל הזהב ונתבטל – מצורתה הראשון
So too must a person do with himself: to break the middot (character traits), that they become nullified from their [natural] form, as in the saying: “Nullify your will before His.” And that which is above should become below, and let it become intermingled, and this is understood.	כן יעשה האדם בעצמו לשבר המדות שיתבטלו מצורתם – כמאמר: "בטל רצונך מפני רצוני". ומה שלמעלה יהיה למטה ויתערב – וד"ל
And afterward the verse says: “[of] gold.” He should come to the level of gold, which is awe (yirah). For silver is love, from the language of “nichsefa” (yearned), that one yearns to cleave to his root, to be illuminated in the Light of Life—	ואחר כך אמר הכתוב: "זָהָב". יבוא לבחינת זהב – שהיא יראה. כי כסף הוא אהבה – מלשון "נכספה" – שכוסף לדבק בשרשו להאיר באור החיים
and this is called “hidden love” which is always present in the heart of every Jew, as explained elsewhere.	וזה נקרא "אהבה מסותרת", שיש תמיד בלב כל איש ישראל – כמו שמבואר במקום אחר
And gold is called awe, as in the verse (Iyov 37:22): “From the north comes gold”—and for this one needs contemplation in the greatness of the Infinite One, blessed be He: how He fills all worlds, and “all is as naught before Him” (Zohar I:11b), and one will fear and be ashamed before the greatness of the Infinite—	וזהב נקרא יראה, כמו שנאמר (איוב ל"ז:כ"ב): "מִצָּפוֹן זָהָב יָאֵתָה" – ולזה צריך התבוננות בגדלת אינסוף ברוך הוא – איך שהוא ממלא כל עולמין, וכלא חמיה כלא חשיב" (זהר חלק א' דף י"א ע"ב), וירא – ויתבושש מגדלת אינסוף ברוך הוא
and therefore the Men of the Great Assembly instituted prayer with the verses of praise. And from the Torah itself one is only required to say the Shema and a little prayer, like in the First Temple era when they would not pray [formally] because their intellect was clear “in the heavens” all day, seeing and understanding the wonders of the Infinite—	ועל כן תקנו לנו אנשי כנסת הגדולה – התפלה עם פסוקי דזמרה. ומן התורה אין צריך אלא קריאת שמע ומעט תפלה – כמו בבית הראשון שלא היו מתפללין, לפי שהיה שכלם בהיר בשמים כל היום לראות ולהבין – פלאות אינסוף ברוך הוא

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Behalosecha

זוה מעשה המנורה

but the Men of the Great Assembly, at the beginning of the Second Temple, saw that intellect had diminished and the hearts had drawn close to materiality, seeing only the physical—therefore they established for them prayer and its blessings, which are all stories of G-d's praises, repeated many times, so that one may arrive at the trait of awe.	אבל אנשי פנסת הגדולה בתחלת בית שני ראו שנתמעטו השכלים ונתקרבו הלבבות אל החומר לראות את הגשם לבד – על כן תקנו להם תפלה וברכותיה שכולה ספורי שבחי אלקים פעמים הרבה – שיבא למדת היראה.
And this is: “Its couch is of gold” (Shir HaShirim 3:10)—like one who arranges a bed, placing and arranging each thing in its proper place; so too, one who arranges the praises of G-d gives a place to every thing G-d created for His glory, to find His greatness.	וזהו: “רפידתו זהב” (שיר השירים ג:י) – כמו המסדר מטה, מסדר ומניח כל דבר ודבר לפעניו על מקומו – כן המסדר שבחי אלקים נותן מקום לכל דבר ה' שברא – לכבודו למצא גדלותו.
And there are seven types of “gold” in the beard. For behold, David is the fourth leg of the Merkavah (Divine chariot), the aspect of G-dliness called “Your Kingship is the kingship of all worlds” (Tehillim 145:13). And the beard represents the flow from the intellect—	ויש שבעה מיני זהב בדיקנא. דהנה דוד הוא רגל רביעי למרכבה – בחינת אלהות שנקראת: “מלכותך מלכות כל עולמים” (תהלים קמ”ה:ג). ודיקנא נקראת – המשכה מהשכל.
and there are seven types of intellect within the level of David, as above, that can bring one to the level of “gold,” which is awe. And this is the meaning of “seven branches emerging from the Menorah”—they are the seven days of building (i.e., creation),	ויש שבעה מיני שכלים בבחינת דוד הנ”ל – שיכול לבוא לבחינת “זהב” – שהיא יראה. וזהו: “שבעה קנים – היוצאים מן המנורה” – והם ז' ימי הבנין.
and each one includes ten (sefirot)—these are the seventy souls of Yaakov. And there are seventy root-sources in the souls of Israel, and each Jew is bound to one of the seventy roots, which are comprised of seven [main branches],	וכל אחד כלול מי' – הם שבעים נפש של יעקב. ויש שבעים שרשים בנשמות ישראל, וכל אחד משראלי – אחוז באחד מן השבעים שרשים – הכלולים מז'.
and through one of these seven levels, he can come to the level of “gold,” such that “its couch is gold,” and his heart will ignite with flames of fire—being hot and dry. But the above-mentioned love is not attained without an aspect of water, which is cold and moist.	ויוכל לבוא לבחינת “זהב” – על-ידי אחד משבעת הבחינות – להיות “רפידתו זהב”, ויתלהב בהתגלות לבו רשפי-אש – שהוא חם ויבש. אבל האהבה הנ”ל – אינה נתפשת בלי בחינת מים – קר ולח.
Until its base, until its flower. The base (ירכה) is the lower leg, and its flower (פרחה) refers to the upper blossoms. The entire [structure] together is called “Menorah”—	עד ירכה עד פרחה. ירכה היא רגל התחתון, ופרחה הם הפרחים העליונים. כלה באחת נקראת מנורה.
among the great tzaddikim, who are called “flowers” (פרחה), because their Torah and their prayer blossom upward through awe and love (דחילו ורחימו), which are the wings for ascent, as explained in the Zohar—	בין גדולי צדיקים הנקראים “פרחה”, על שם שתורתם ותפלתם פרחה לעילא – על-ידי דחילו ורחימו, שהם – גזפיו לפרחה, כמבואר בזוהר.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Behalosecha

זוה מעשה המנורה

and even the base is truly a part of the Menorah—only that it must be of pure gold without alloy. As it is written in another verse: “of one piece, pure gold” (Bamidbar 8:4). For if the gold has any impurity of a foreign kind, its appearance changes to a greenish hue—	ואפלו הנירף הוא באמת מנורה, רק שיהיו זקב טהור בלי סיג – כמו שכתוב בפסוק אחר: "מקשה אחת זקב טהור" (במדבר ח':ד'). כי הזקב אם יש בו סיג ממין – אחר נשתנה מראיתו לירקון
so too, through evil it becomes changed; and a sign of sin is jaundice (דריקון). One must entirely turn away from evil, and this is [achieved] through believing each morning in “renewals every morning”—	כן על-ידי הרע נשתנה. וסימן לעברה – הדרקון. וצריך להיות "סור מרע" לגמרי. והינו – להאמין בבקר – "חדשים לבקרים
that today the world is renewed anew, as in the saying (Berachot 58b): “Who renews in His goodness each day continually the work of creation,” that truly it is created today, from nothing to something—	שהיום נתחדש העולם מחדש – כמאמר: "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית" (ברכות נ"ח ב') – שמש נברא מאין ליש
and today too he is created—like the first man. Surely he will fear and be ashamed to rebel before the eyes of His glory, and will not want the world of nothingness.	וגם היום נוצר – כמו אדם הראשון. בודאי יירא ויתבושש מלמרות עיני כבודו – ולא ירצה בעולם הלאין
Also, with the sense of sight we see every day the act of creation: at first darkness—night—and afterwards “let there be light”—the sun for the day.	גם בחוש הראיה – אנו רואים בכל יום מעשה בראשית: בתחלה – חשך הלילה, ואחר כך – ימי אור, שמש ליום
And this is [the meaning of] “Every day I will bless You” (Tehillim 145:2)—that through what I see, that He rolls away the light, etc., and darkness [comes] in place of the day’s light—through this I recognize and bless You.	וזהו: "בכל יום אברכך" (תהלים קמ"ה:ב') – במה שאני רואה – שגליל אור וגו' וחשך מפני אור היום – בזה אני מכיר לברכך
And let not a person say that it is impossible for him to separate from evil and lusts that have become rooted through transgression.	ואל יאמר האדם שנמנע אצלו להפרד מן הרע והתאוות שנשתרשו באיסור
Therefore, we say in the prayer: “True—You have redeemed us from Egypt” (from the blessing following Shema). Hashem our G-d—Egypt is called “the nakedness of the land” (Vayikra 18:3), meaning attachment to lusts in his thought, and the evil surrounds him such that he cannot escape or remove his mind from them—	על-כן אנו אומרים בתפלה: "אמת – ממצרים גאלתנו ה' אלוקינו". מצרים נקראת "ערוות הארץ" (ויקרא י"ח:ג') – הינו – הדיבוק בתאוות במחשבתו, והרע – מקיפו – שאינו יכול לצאת ולהסיח דעתו מהם
this is the aspect of “Egypt,” from which he cannot escape except by the will of Hashem.	זהו בחינת "מצרים", שאינו יכול לברח משם – כי אם ברצון ה'
And this is [the meaning of] “Women ruled over us” (Yeshayahu 3:12)—“women” in the plural, whether in what is permitted or what is forbidden—then Hashem brings him out of Egypt.	וזהו: "נשים משלו בנו" (ישעיה ג':י"ב) – "נשים" לשון רבים – בין בהיתר בין באיסור – אז הקדוש ברוך הוא מוציא ממצרים

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Behalosecha

זוה מעשה המגורה

For from where would a Jewish soul come to such a level of Egypt—they are called “sons to the Omnipresent,” whose nature is to do the will of their Father in Heaven—but it is from Him, may He be blessed, that the evil inclination was given.	פי מאין יבוא איש ישראל לבהינת מצרים – שנקראו “בנים למקום”, שטבעם לעשות רצון אביהם שבשמים – אלא הוא מאתו יתברך שנתן היצר הרע.
As in the saying: “that I have made worse, etc.” (Shemuel I 24:11)—just as the exile of Egypt came through a cycle that Hashem caused to revolve with our ancestors, until He brought them [into Egypt], etc.—	כמאמר: “אשר הרעתי וגו'” (שמואל א' כ"ד:י"א) – כמו שהיה גלות מצרים על-ידי גלגל שגלגל הקדוש – ברוך הוא עם אבותינו עד שהביאם וגו'.
and therefore it is written: “And I planted you as a noble vine, entirely of true seed” (Yirmiyahu 2:21)—even when a person falls, Heaven forbid, into lusts, into the level of שו"ר"ק (crookedness), nevertheless it is “entirely true seed,”	ועל כן כתוב: “ואנכי נטעתיך שורק בלה נרע אמת” (ירמיהו ב' כ"א) – אפלו כשהאדם נופל למטה חס ושלום לתאוות – בחינת “שור”ק – בעקמומות – “אפל-פייכן” בלה נרע אמת.
and he can change, and he can make from it a סגול"ל—a treasure from all the nations.	ויכול להשתנות, ולהפך מזה “סגולה” – סגולה מכל העמים.
And so it was in Egypt, where Hashem said: “I will go down with you to Egypt, and I will also bring you up again” (Bereishit 46:4). “I” [refers to] He who says “I will descend... and I will bring you up”—	וכן היה במצרים – שאמר הקדוש ברוך הוא: “אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלה גם עלה” (בראשית מו:ד) – “אנכי” – מי ש’אנכי ארד וגו', “ואנכי – “אעלה”
that Hashem helps him “also ascend”—that the level of “also” (גם) refers to ascent as well. (See what is written in the discourse יעש יעש משה נחש נחשט regarding the explanation of “גם זו טובה”)	שהקדוש ברוך הוא עוזרו “גם עלה” – שבחינת “גם” יתנה לו גם-כן עליה. (וראה מה שכתוב בדברי המאמר: “ויעש משה נחש נחשט” – בענין פרוש “גם זו (ל)טובה”).
And this is “True—you have redeemed us from Egypt,” because we are “entirely true seed,” as above—therefore, “from Egypt You redeemed us, Hashem our G-d,”	ונהו: “אמת – ממצרים גאלתנו” – כי “בלה נרע אמת” – “כנ"ל – על כן: “ממצרים גאלתנו ה' אלקינו
that redemption is that Havayah becomes our G-d.	”שהגאלה – שיהיה “הוי” לאלקינו.
“From the house of slaves”—enslaved to lusts—“You redeemed us.” And how was the redemption? “You killed all their firstborn.”	מבית עבדים” – המשעבד לתאוות – “פדיתנו”. ואיך? “היתה הגאלה? – “כל בכוריהם הרגת
For in the world, the firstborn of every womb is called “firstborn,” and so too in the soul, the intellect is the “first” of wisdom.	כי בעולם נקרא “פטר כל רחם” – הראשון. וכן בנפש – “השכל הוא ראשית חכמה
And this is: “all their firstborn”—that is, the intellects of Egypt, for each one wants to establish his will through his intellect—You killed, meaning he fell from his level, and his will—this is called “death.”	ונהו: “כל בכוריהם” – הם השכליים של מצרים – שכל אחד רוצה להעמיד רצונו על-ידי שכלו – “הרגת” – “שיפל ממדרגתו ורצונו – שנקרא “מיתה”

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Behalosecha

זוהר מעשה המנורה

But the firstborn of Israel—their intellect is Divinity, to contemplate the greatness of the Infinite, blessed be He, in prayer, which is called “bed” in the Zohar—	ובכורו ישראל – שכלו אלקות – להתבונן בגדלת – אין־סוף ברוך הוא בתפלה – שנקראת “מטה” בזהר
and in prayer there is a bed, throne, menorah, and table (see Zohar II, 237a)—	ויש בתפלה “מטה”, “כסא”, “מנורה”, ו”שולחן” (ראה – זהר חלק ב’ דף רל”ז ע”א
“Its couch is gold” (Shir HaShirim 3:10)—You redeemed, so that it will not be by happenstance, due to lack, for that would still be exile. But redemption and freedom is from the servitude of livelihood—that nothing will obstruct prayer—	רפידתו זהב” (שיר השירים ג:י) – “גאלת” – שלא יהיה דרך מקרה מפני מניעה – שנהו גלות צדין – אלא תהיה הגאולה וחרות משעבוד הפרנסה – שלא יהיה – דבר מונע מן התפלה
because without prayer it is impossible to be “departing from evil.”	.”פי בלי תפלה – אי אפשר להיות “סור מרע
And therefore, they instituted confession (וידי) every day in prayer—so that before prayer, when one reflects on his lowliness, that he is in Egypt, and reflects on the greatness of the Infinite—he will surely regret the evil—	ולכן תקנו וידיים בכל יום בתפלה – שקדם התפלה, כשיתבונן בשפלותו – שהוא במצרים – ויתבונן בגדלת – אין־סוף ברוך הוא – יתחרט בודאי מן הרע
and in prayer, there will be verbal confession—and then there will be “a single menorah of pure gold,” such that its base and its blossoms will be “one menorah.”	ובתפלה יהיה “ידי דברים” – ואז יהיה “מנורה אחת .” “זהב טהור” – שיהיה ירכה ופרחה “מנורה אחת
However, the main thing is that there must be complete unity—each with the other—not looking at the fault of his fellow, etc.	אבל העקר – שצריך להיות אחדות גמור – זה עם זה – שלא יביט ברעת חברו וגו’
This means that one must know that above, there is a Menorah of hammered work—where the higher descends below and the lower ascends above; evil sometimes descends below and enters into a wicked person—and conversely,	והינו – שידע שיש למעלה “מנורת מקשה” – שהעליון יורד למטה, והתחתון עולה למעלה. שהרע יורד – לפעמים למטה ונכנס באדם רע – ולהפך
the performance of a mitzvah by a wicked person sometimes ascends above and is taken by another.	עשיה של מצוה מאדם רשע – לפעמים עולה למעלה .ונוטל אחר
And every person must ascribe the deficiency to himself, and the good that he sees as possibly being another’s—because it rose above—and the evil of others as perhaps his own, because it descended below.	וכל אדם צריך לתלות החסרון בו, והטוב שלו – שמא הוא של אחר שעלה למעלה, ורעת אחרים – שמא היא שלו שירדה למטה
Then, truly, the base and the blossoms will be one—that each one considers himself as the “base,” and his fellow as the “blossom,” and his fellow the same in reverse—	ואז – יהיה באמת “אחד” – הירד עם הפרחים – שכל אחד יחזיק עצמו לבחינת “ירד”, וחברו לבחינת – “פרח”, וחברו להפך

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Behalosecha

וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְנוּרָה

and then Aharon the Kohen will be able to light the fire in all seven lamps—he, being the Kohen Gadol, of great kindness, within whom are all the kindnesses—	וְאֵז – יוּכַל אֶהְרֹן הַכֹּהֵן לְהַדְלִיק אֵשׁ בְּכָל ז' הַנֵּרוֹת – – שֶׁהוּא כֹהֵן גָּדוֹל – רַב חֶסֶד – שֶׁכָּל הַחֲסָדִים בּוֹ
he will be able to draw down from <i>ahavah rabbah</i> to <i>ahavas olam</i> , and then automatically the interior will be filled with love, with revelation of heart, like flames of fire, etc.	יּוּכַל לְהַמְשִׁיךְ מֵאַהֲבָה רַבָּה לְאַהֲבַת עוֹלָם – וְאֵז מִמִּילָא יִהְיֶה "תּוֹכוֹ רְצוֹן אֶהְבָּה" – בְּהִתְגַּלּוּת לְבוֹ כְּרִשְׁפֵי אֵשׁ וְגו'.
And this is: “When you raise up the lamps”—that Aharon should raise them.	וְזֶה: "בְּהִעָלְתָּךְ אֶת הַנֵּרוֹת" – שֶׁאֶהְרֹן יַעֲלֶה אוֹתָם.

[NOTE Summary:

The Alter Rebbe begins by framing exile itself—like that of Egypt—as a divinely-orchestrated process meant to awaken the essential truth in every Jew. Even when a soul falls into lusts or spiritual crookedness (שׁוּרָק), it remains “entirely true seed” (כולה זרע אמת), possessing the inherent potential for elevation. Just as Hashem says, “I will descend with you to Egypt, and I will also bring you up,” the descent is purposeful and is coupled with a guaranteed ascent. This dual motion reflects the dynamic of Teshuvah: from the depths, one can reach higher than ever before.

Redemption is thus not external alone—it is internal. The intellect of Egypt (symbolized by their firstborns) seeks to justify ego through reason; these are “killed” spiritually when Divine truth is revealed. By contrast, the “firstborn” of Israel is the G-dly intellect—focused on contemplating the greatness of Ein Sof (Infinite G-d) during tefillah. Tefillah itself is likened to a complete divine vessel: bed, throne, menorah, table—each a part of the sanctuary of the soul.

To truly access prayer as a redemptive force, one must begin with humility: recognizing one’s own lowliness, confessing (וִידוּי), and realizing one is in Mitzrayim—spiritually constrained. This honest self-reflection paves the way for heartfelt prayer, where one becomes a Menorah “of pure gold”—from base to blossom—refined and unified.

Yet the climax of the discourse lies in the transformative idea of unity: not only should each person see themselves as the “base” and their fellow as the “blossom,” but they should attribute any spiritual deficiency to themselves and any good in themselves possibly to others. This radical humility creates true unity, enabling Aharon—the archetypal embodiment of abundant love and kindness—to kindle all seven branches of the Menorah, illuminating every Jewish soul with divine fire.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Behalosecha
זוה מעשה המנורה

Practical Takeaway:

The Alter Rebbe teaches us that:

- No fall is absolute—every descent is bound to a future ascent when we believe we are still “zera emes.”
- Tefillah is not only a means of communication but a space of personal redemption. It requires honest introspection (וידיוי), daily renewal, and mental focus on the greatness of Hashem.
- True unity is possible only when we judge others favorably and ourselves critically. This humility is not weakness, but the foundation of communal light.
- By internalizing these lessons, we transform spiritual exile into inner redemption—and allow the divine “Menorah” to shine purely within and between us.

Chassidic Story:

One morning in Liozna, the Alter Rebbe entered the shul and found two of his devoted Chassidim in a bitter disagreement. Each had accused the other of lacking sincerity in davening. The Alter Rebbe interrupted them gently and asked, “Tell me—do you see another’s face during prayer?”

They were quiet.

He continued, “When Aharon Hakohen kindled the Menorah, he didn’t look to see which flame was tallest or brightest. He simply lit each one with the same love, because they were all one piece—מקשה אחת זהב טהור.”

The Rebbe then added, “If you see your friend’s shortcomings during davening, it’s not his failing—it is your exile. Redemption begins when you stop looking down and start looking inward.”

The two Chassidim embraced and later said that from that moment on, their tefillah—and their relationship—became a source of true light.

Source: *Told over in Shivchei HaBesht and later generations of Chabad lore, attributed by oral tradition to the Alter Rebbe in Liozna. END NOTE]*